

Стояхъ два дена безъ да приемж отговоръ, и отъ първо се зарадувахъ. « О блаженна самота! извикахъ, колко по-малко горчевина намирамъ у тебе, отъ колкото да слушямъ чувства, които ни докачатъ и ни развалятъ! Намѣсто да се морѣж да четж мръсотии и да търсиж напразно, за да ги измахниж съсъ въодушевленьета, които даватъ честь на човѣщината, ще хванж пакъ да се разговарямъ съсъ Бога, съсъ драгитѣ припомняньета на домородството си и на истинскитѣ си приятели. Ще хванж пакъ да четж, и по често, Библията; да си пишѣж мислитѣ върху масата, като се изучвамъ до дъното на сърдцето и като се мжчиж да го исчистѣж; да се придамъ на сладоститѣ на една невинна жялостъ, хиляда пѣтя по прѣдпочтена отъ колкото тия образи, които си описува една виновна радостъ.»

Сѣки пѣтъ, когато Тремерело влизаше у тъмницата ми, казваше: « Нѣма още отговоръ. »

« — Толкосъ по-добрѣ!» отговаряхъ му азъ.

На третиятъ денъ ми рече: « Господинъ Н. Н. е половинъ боленъ.

« — Какво има?

« — Не казува нищо; нѣ се сѣди обтегнжтъ на одърътъ си. Не яде, не пие; нѣма кефъ. »

Нажяли ми се, като помислихъ, че страда и нѣма никого да го утѣши.

Излѣзе ми отъ устата или по-добрѣ отъ сърдцето:

« Ще му пишѣж двѣ думи.

« — Ще ги занесж тая вечеръ, » каза Тремерело; и си отиде.

Като се доближявахъ до масата, чюдяхъ се какво да правѣж. — Да ли струвамъ добрѣ да захванж пакъ това взаимнописанье? Да ли сега на тосъ чясъ